

Una agradable sorpresa.

Quan, fa un parell d'anys, als meus noranta, vaig veure el meu nom en el lloc setmanal de "El ram de tot l'any" a L'Eco de Sitges, records d'un abans se'm varen despertar.

De menuda en Rusiñol, aquell personatge, m'era familiar ja que la meva àvia l'havia conegut de quan era jove i ens explicava, com a conte a infants, que era un original Senyor amb una bonhomia i simpatia desbordant, saludant a tothom, passejant-se pel poble on l'anomenaven familiarment Tiago. Venia precedit per sorprenents històries: volia fer o havia fet un tomb per Catalunya amb un carro i amics venent duros a quatre pessetes, les festes que sorprenien als vilatans, la casa que havia comprat a uns mariners per emmagatzemar i col·leccionar endimaris.

En els records de l'àvia nosaltres, la meva germana i jo, ens embadaliem i ens semblaven llegendes d'abans. Va ser quan en fer-nos grans varem descobrir la gran importància i fama que donà a la nostra vila la seva presència i, la deixa del seu Cau Ferrat ha esdevingut una casa museu coneguda arreu.

Persona enyorada del lloc on vaig néixer, l'any 1932, la vida m'ha portat seixanta-cinc anys a residir en una ciutat veïna. Els llaços però d'infantesa, adolescència i joventut no es podran mai oblidar. La casa davant del mar, encara nostra, malgrat les transformacions sofertes, em va enfortint la cadena sempre.

Obrí els ulls dins l'adveniment de la Segona República. Als quatre anys, l'esclat de la malfurada guerra incivil em deixà por i claustrofòbia per sempre. L'adolescència en la dura postguerra: col·legi de monges, llengua nova i la nostra sols a casa. Persona activa en la joventut, immersa en totes les activitats: secretaria de filles de Maria, solista del cor, teatre al Patronat, Pastorets, bastonera i dimoni en els "coros y danzas", telefonista, en el Prado, balls, anglès, teatre...

L'associació de dones del Ram de tot l'any, iniciat el 1932 per la Sra. Dolors Bertran, va ser molt més tard continuat per la Sra. Rosita Muntaner, amiga que em motivà que m'hi apuntés des del primer moment de la represa per formar-ne part.

La primera vegada que em tocà portar-lo, jo tindria uns divuit anys. La meva àvia al terrat en aquell temps hi tenia una gàbia de conills, un galliner que ens abastia d'ous i uns cossis on hi cultivava clavells d'una floració esponerosa. No em va representar cap problema pujar-hi per a fer-ne la collita i ajuntar-ne un bon pom. En portar-lo em donà l'ocasió de poder entrar al Cau Ferrat, casa museu que en acabar la guerra va restar tancat molts anys. No abastaven els meus ulls a tanta meravella.

El segon cop jo tenia trenta-set anys i en residir fora de la vila, mare enfeïnada amb dos fill em preocupava com fer-ho. Sort vaig tenir que les bones amigues sitgetanes m'informaren que ho tenia força fàcil perquè una família coneguda, la floristeria de Cal Aixut, s'encarregaven de portar-lo el dia adequat, previ encàrrec i pagament adjuntant una targeta amb el nom de la sòcia d'aquest club tant nostrat que ha estat reconegut com a rècord Guinness.

Un garbuix d'alegria i nerviosisme, il·lusió i sorpresa en pensar que no es va oblidar el meu nom en un llistat antic, m'inundà els dies que precediren a l'ofrena. Acompanyada del meu fill amb el bastó, ram escollit amb cura, el dia senyalat ens presentarem a la recepció on amablement ens acompanyaren. Recuperar l'espai conegut m'impressionà. Portes laterals em dugueren a l'interior i l'atmosfera de santuari d'art i la bellesa retrobada em trasbalsà profundament, persona amb una sensibilitat accentuada.

Els quadres i objectes, mobiliari i ceràmiques, gran quantitat de claus i ferros que establien un diàleg retrobat. Davant el quadre amb el rostre de Santiago Rusiñol, el gerro buit demanava flors on amb ma tremoladissa vaig dipositar-lo.

Em feren posar a prop per fer-me una fotografia i fou en ensenyar-me-la vaig pensar que era jo la que portava el temps a sobre, contràriament a l'exterior que em rodejava, una vella amb el cor jove.

Lola.